

עשרות אלפי סטודנטים פתחו לאחרונה את שנת הלימודים האקדמית. רוני (שם בדוי) לא הצטרפה אליהם. היא אמנם סיימה את שנת הלימודים הראשונה שלה לתואר בחינוך בהצלחה רבה, ובזכות מלגה שקיבלה ועבודה במלצרות בערבים ובסופי שבוע הצליחה להתקיים וללמוד. אבל השנה לא שבה למכללה כי העול הכלכלי הכריע אותה והיא החליטה לקחת הפסקה מהלימודים, כדי לטוות לעצמה רשת ביטחון כלכלית מינימלית.

כמו 120 אלף צעירים נוספים בישראל בגילאי 18-25, רוני היא "צעירה בסיכון", בגיל 11 הוצאה מבית הוריה בצו בית משפט בעקבות אלימות במשפחה ונשלחה לפנימייה. בגיל 18 התגייסה, השלימה שירות צבאי מלא כחיילת בודדה ויצאה אל החיים האזרחיים. ארגון המלווה צעירים בסיכון סייע לה בהשלמת הבגרויות, והיא התקבלה ללימודים אקדמיים.

אבל מציאות חייה, בניגוד לזו של רוב בני גילה, שברירית ומסובכת: עליה לכלכל את עצמה, לדאוג לכל הוצאות הדיור והמחיה, בשעה שהלימודים מאפשרים לה לעבוד במשרה חלקית בלבד. ושלא כמו מרבית חבריה לספסל הלימודים, היא לא יכולה לגור בבית, אף לא לתקופה קצרה. הוריה אינם מסוגלים לספק לה תמיכה מכל סוג שהוא. נקודת הפתיחה הנמוכה שלה ושל צעירים במצבה מאלצת אותם להתנהלות הישרדותית יום-יומית.

עד גיל 18, כילדה וכנערה במצב סיכוני, השקיעה המדינה ברוני מאות אלפי שקלים. בגיל 18 - ברגע אחד - הסיוע הממשלתי פסק, למעט המשכורת הצבאית. המשמעות היא שהשקעה של מיליונים ברוני וחבריה עלולה לרדת לטמיון.

צעירים בסיכון - בוגרי מסגרות חוץ ביתיות (פנימיות ואומנה), צעירים עם רקע סוציו-אוקונומי קשה, היסטוריה אישית מול גורמי האכיפה ועוד - נמצאים למעשה ב"סיכון כפול", משום שלא תגרים שמזמנת תקופת החיים הזו לכולם מצטרפת ההיסטוריה המשפחתית והאישית המורכבת שלהם. אלו מהם שיצליחו לסיים את המעבר הקריטי מגיל הנערות אל הבגרות, יהפכו למבוגרים עצמאיים וחזקים, ויתרמו תרומה חברתית וכלכלית למדינה.

הארגונים המלווים צעירים בסיכון מנסים לספק חלק מאותה רשת ביטחון שאין לצעירים אלה, ובעזרת מגוון תכניות הם מעניקים יד מלווה, תמיכה ותיווך לאלפים מהם בשנה, אך זה אינו מספיק. הארגונים אינם יכולים לסייע לכל הצעירים הזקוקים לכך, וידם מוגבלת - סיוע כלכלי אין הם מסוגלים לספק כלל וגם אינם אמורים לעשות זאת: זהו תפקידה ואחריותה של המדינה.

אמנם, בשנים האחרונות החלה המדינה לפעול לתיקון המצב, בין היתר בהקצאת משאבים עתידיים להגדלת תקנים לעובדים סוציאליים בלשכות הרווחה ובסיוע בשכר דיור. אך זה רחוק מלהיות מספק, מה שדרוש הוא מלגות קיום ללימודים גבוהים, הרחבת ההכשרה המקצועית, עזרה בהשמה לעבודה, סיוע או סבסוד טיפולי שיניים, הרחבת פתרונות הדיור לאלו הזקוקים לכך, והשקעה משמעותית בעובדים מקצועיים שילוו את הצעירים בנתיב המעבר מנערות לבגרות - את כל אלו יכולה וצריכה המדינה לקדם,

על מנת לאפשר לצעירים בסיכון לעבור את התקופה המורכבת הזו, למען עצמם ולטובת החברה כולה.